

[Niels Frederiksen.]

fuldkommen forkert Mand, man har citeret i Samvirksomhedens Hovedbestyrelse; for han er med, sammen med det ærede Medlem Hr. Pinholt, i det Underudvalg, der skabte, formede og foreslog til den danske Rigsdag den Lovgivning, som man nu vil sætte Kniven i Ryggen paa. (*Madsen-Mygdal*: Det var Lens- og Stamhusloven.) Nej, undskyld, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal tager ganske fejl; det, jeg taler om, er ikke Lens- og Stamhusloven; det er Udstykningen af den offentlige Jord; og det er det, vi forhandler om nu, Former for Bortsalg af offentlig Jord.

Dernæst vil jeg gerne sige om denne Henvendelse, at den bruger en Betegnelse, som forekommer mig ganske urigtig. Det, som er Kærnen i denne Protestskrivelse til Rigsdagen fra Hovedbestyrelsen for en af vore store Landbrugsorganisationer, er dette, at man knytter de foreliggende Forslag og den deri udtrykte Brugsform sammen med det gamle Fæsteforhold, og intet er mere misvisende. Det er stillet op paa den Maade, at den ansvarlige Ledelse for den største eller maaske næststørste af vore Landbrugsorganisationer gaar ind til Regering og Rigsdag med en Henvendelse, der hviler paa Postulater og Urigtigheder, der enten maa have deres Oprindelse deri, at denne Ledelse ikke selv forstaar, hvad det drejer sig om, eller at den bevidst fremsætter urigtige Paastande overfor den høje Rigsdag.

Det tjener hverken denne Hovedbestyrelse til Ære eller Underskrivelsen til Pryd, at han ikke har vejledet Bestyrelsen til at opgive den Slags; for det nedbryder Respekten for den Slags Henvendelser fra Landboorganisationerne. Jeg vil gerne herfra protestere imod, ikke at man henvender sig til Regering og Rigsdag, men mod at man bruger en Karakteristik af et Forhold, som ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre.

I de Forhandlinger, der er ført om det foreliggende Forslag, har jeg som Formand for Udvalget bestræbt mig for at holde Muligheder aabne for at naa til en Løsning af hele det store Problem. Jeg havde tænkt mig, at det vilde være muligt at naa til Enighed en Gang om det for Land og Folk saa betydningsfulde Reformarbejde, som muliggøres ved en Lovgivning som denne. Derfor har det glædet mig, at Broen ikke var afbrudt, men at Forhandlingen kunde optages om den samlede Reform i næste Samling.

Men det forekommer mig rigtignok,

at hvis man fra Venstres Side nu vil bruge det Flertal, man har i Landstinget, til at umuliggøre en Fortsættelse af den ene Udstykningsform, som vi har kendt nu gennem 11 Aar, da er det at rejse Kampen paa et Principspørgsmaal, som man har udnyttet ved en fejlagtig Karakteristik og en urigtig Betegnelse for at skabe Antipati mod en Lovgivning i Danmark, der ikke tager Sigte paa den gamle Fæsteform, men paa den nye, moderne Retsopfattelse af Besiddelsesforholdet for danske Grundværdier.

Derfor kan efter min Opfattelse Flertalspartierne i det høje Ting ikke tage imod en saadan Udfordring. Man kan ikke fra Mindretalspartierne Side drive sin Opposition saa langt ud, at man nægter Regeringen at fortsætte med den Udstykningslovgivning, som vi har kendt gennem 11 Aar. Og skulde der være Mulighed for Optagelse af en fortsat Forhandling for at naa et muligt Resultat i de kommende Samlinger, kan jeg ikke se rettere end, at en Betingelse derfor maa være, at Venstre tager sit Underændringsforslag tilbage.

Jeg henstiller til Partiet Venstre at gøre dette for Sagens Skyld; og jeg gør det, fordi det er umuligt at holde Traaden og Forhandlingsmulighederne ved lige, naar man rejser Kampen saa bittert og saa haardt mod denne Udstykningsform, som vi gennem 11 Aar har arbejdet for i Flertalspartierne, og som jeg ved at store Dele af Venstre i sin Tid har været med til at forme, anbefale og foreslaa.

Det kan ikke omdisputeres, at skal man tage det Spørgsmaal op til nøgtern og saglig Afgørelse, hvor Ansvarret ligger for, at den Udstykning, som støttes af Staten, skal standses nu fra 1. April, naar dette Finansaars Bevillinger er effektueret, saa ligger Ansvarret hos den Opposition, der ikke tillader den siddende Regering, støttet af Flertallet, at fortsætte sit Arbejde paa sædvanlig Maade, men forlanger, at det ene Princip skal lægges til Side, for at det andet kan fortsætte.

Og saa kan Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, gøre sig saa mange Anstrengelser, som han vil, for at bilde Befolkningen ind, at det er Regeringen og Regeringspartierne, der har standset Udstykningen efter den gamle Lov; han kommer til at vedgaa i enhver offentlig Diskussion mellem redelige Mænd, at de kunde have faaet den Fortsættelse, de ønskede, naar de havde gjort den Indrømmelse til Flertalspartierne, at